

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău sediul central) V. Buhnaci
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎNCHEIERE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, Ala Cobăneanu
judecători Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Oleg Potîrniche,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Oleg Potîrniche
împotriva Agenției Rezerve Materiale cu privire la anularea ordinului de aplicare a
sanctiunii disciplinare și repararea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2017, prin care a
fost admis apelul depus de Oleg Potîrniche, casată parțial hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Central din 16 octombrie 2017 și emisă o nouă hotărâre în partea
casată,

c o n s t a ț ă:

La 27 iunie 2017 Oleg Potîrniche a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Agenției Rezerve Materiale, iar la 25 septembrie 2017 a depus cerere de
completare a acțiunii (f.d. 39-42), solicitând anularea ordinului nr. 39-p din 31 martie
2017, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de avertisment,
obligarea pârâtului să-i achite premiile unice în cuantum de câte un salariu de funcție
lunar, plățile de stimulare și sporurile prevăzute de legislație, care nu i-au fost
acordate în rezultatul sancționării disciplinare, repararea prejudiciului material în
mărime de 50 000 lei și prejudiciului moral în sumă de 50 000 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, la 31 martie 2017
Agenția Rezerve Materiale a emis ordinul nr. 39-p prin care i-a aplicat sancțiune
disciplinară - avertisment.

Reclamantul consideră că acest ordin este nefondat, neîntemeiat, subiectiv,
excesiv și pasibil de a fi anulat deoarece nu a comis cu vinovăție nici o abatere
disciplinară cu rezultat dăunător, pentru comiterea căreia poate fi aplicată sancțiunea
disciplinară.

Sușține că sintagma din pct. 1 al ordinului contestat „pentru nerespectarea
obligațiilor îndeplinirii atribuțiilor de serviciu cu responsabilitate, competență,

eficiență, promptitudine și corectitudine precum și pentru nerespectarea programului de muncă”, nu corespunde realității și adevărului, fiind în același timp și neclar.

Invocă Oleg Potîrniche că, la aplicarea sancțiunii disciplinare nu s-a ținut cont de gravitatea abaterii disciplinare și de alte circumstanțe obiective, aceasta fiind aplicată cu încălcarea legislației.

În sensul dat, susține că la 31 martie 2017 se afla în concediu medical, iar ordinul de sancționare i-a fost comunicat la 10 aprilie 2017.

Menționează că din luna martie colaboratorilor Agenției Rezerve Materiale le-au fost achitate premii cu ocazia Paștelui, Zilei internaționale a solidarității oamenilor muncii, Ziua funcționarului public, plăți de stimulare, pe când lui nu i-au fost achitate din cauza sancțiunii disciplinare aplicate prin ordinul contestat.

Astfel, invoca că, în conformitate cu legislația în vigoare, funcționarii publici beneficiază de premii unice cu prilejul jubileelor, al sărbătorilor profesionale și al zilelor de sărbătoare nelucrătoare, care se achită independent de aplicarea sau neaplicarea sancțiunii disciplinare.

Mai indică reclamantul că, în perioada 25 aprilie 2017 - 03 mai 2017, s-a aflat în concediu medical, iar revenind la serviciu, domnul Hîncu Nicolae, ex-directorul general al Agenției Rezerve Materiale, a dispus revocarea ordinului și a sancțiunii disciplinare, care ulterior la data de 31 mai 2017, acesta a fost eliberat din funcție și până în prezent ordinul nefiind revocat.

La data de 09 iunie 2017 a depus o cerere către pârât solicitând revocarea ordinului menționat și a sancțiunii disciplinare, iar prin răspunsul la care lipsește data și numărul, cererea a fost respinsă.

Ulterior, la 05 iunie 2017, a adresat o cerere pârâtului cu solicitarea de a-i achita plățile care nu i-au fost achitate, însă la fel prin răspunsul fără număr și dată, pârâtul a refuzat să satisfacă cererea.

Consideră că, prin ordinul emis îi sunt lezate onoarea, cinstea, demnitatea și reputația profesională, iar la emiterea acestuia a fost încălcată legislația cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, normele etice și morale, fiindu-i provocate suferințe psihice și fizice.

A mai invocat că, la aplicarea sancțiunii disciplinare nu s-a ținut cont de gravitatea abaterii disciplinare și de alte circumstanțe obiective, precum că are la întreținere 4 copii, dintre care 2 minori.

Respectiv, indică că și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu, a prezentat Avizul la proiectul Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.589-XIII din 22 septembrie 1995 privind rezervele materiale de stat și de mobilizare, însă, la aplicarea sancțiunii disciplinare nu s-a ținut cont de faptul că, în temeiul Hotărârii Guvernului cu privire la aprobarea listei actelor normative care vor fi monitorizate de către organele centrale de specialitate ale administrației publice pe parcursul anului 2017 nr.81 din 17 februarie 2017, prin Ordinul Agenției Rezerve Materiale nr.21 din 17 martie 2017 a fost creat Grupul de lucru pentru monitorizarea Legii nr.589-XIII din 22 septembrie 1995 privind rezervele materiale de stat și de mobilizare pe parcursul anului 2017, unde sunt stabilite termene, după luna martie 2017, când a fost aplicată sancțiunea disciplinară, pentru neprezentarea avizului la legea menționată.

Prin hotărîrea Judecătorei Chişinău, sediul central din 16 octombrie 2017, acţiunea înaintată de Oleg Potîrniche împotriva Agenţiei Rezerve Materiale cu privire la anularea ordinului de aplicare a sancţiunii disciplinare şi repararea prejudiciului material şi moral, s-a respins ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripţie.

Nefiind de acord cu hotărîrea instanţei de fond, la 10 noiembrie 2017, Oleg Potîrniche a contestat-o cu apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii Judecătorei Chişinău, sediul Central din 16 octombrie 2017 şi emiterea unei noi hotărîri prin care acţiunea înaintată să fie admisă.

Prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 14 decembrie 2017 s-a admis apelul depus de Oleg Potîrniche, din alte motive decât cele invocate.

S-a casat hotărârea Judecătorei Chişinău, sediul central din 16 octombrie 2017 în partea respingerii cerinţelor achitării plăţilor salariale, ca tardivă, iar în această parte s-a pronunţat o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată înaintată de Oleg Potîrniche împotriva Agenţiei Rezerve Materiale cu privire la achitarea plăţilor salariale s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În partea respingerii cererii de chemare în judecată cu privire la anularea ordinului de aplicare a sancţiunii disciplinare ca tardivă, hotărârea Judecătorei Chişinău, sediul Central din 16 octombrie 2017 s-a menţinut.

Pentru a decide astfel, instanţa de apel a conchis că, instanţa de fond legal şi întemeiat a respins ca fiind tardivă acţiunea în partea anulării ordinului nr. 39-p din 31 martie 2017, totodată, neîntemeiat a respins-o ca tardivă în partea cerinţelor de achitare a plăţilor salariale, or, obligarea intimatului să achite premiile unice în cuantum de câte un salariu de funcţie lunar, plăţile de stimulare şi sporurile salariale, nu cad sub incidenţa termenului de prescripţie de 30 de zile, prevăzut de art.17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ.

Astfel, instanţa de apel a constatat că, deşi prima instanţă corect a concluzionat că faptul omiterii termenului legal de adresare în instanţa de contencios administrativ, exclude examinarea în fond a cererii de chemare în judecată, prima instanţă greşit a dispus respingerea ca fiind tardivă acţiunea în partea cerinţelor privind achitarea plăţilor salariale, deoarece cerinţa privind achitarea plăţilor salariale, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, dat fiind faptul că ordinul nr.39-p din 31 martie 2017, rămâne a fi valabil, prin urmare corect au fost reţinute şi plăţile salariale.

La 12 februarie 2018 Oleg Potîrniche a declarat recurs împotriva deciziei instanţei de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curţii de Apel Chişinău din 14 decembrie 2017 şi a hotărârii Judecătorei Chişinău, sediul central din 16 octombrie 2017, cu pronunţarea unei noi hotărâri de admitere a acţiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că instanţele inferioare de judecată au încălcat şi au aplicat eronat normele de drept material şi nu au constatat şi elucidat pe deplin circumstanţele importante pentru soluţionarea pricinii.

La fel, a invocat că instanţa de apel nu a verificat, conform art. 373 alin. (4) din Codul de procedură civilă, legalitatea hotărârii primei instanţe în întregul ei, a încălcat flagrant regulile de apreciere a probelor, stipulate la art. 130 din Codul de procedură civilă, a aplicat eronat regulile cu privire la sarcina probaţiunii, degrevându-l pe intimat de probaţiune, având drept efect încălcarea drepturilor sale procedurale garantate de Constituţie şi CEDO.

Sușține că instanța de apel și prima instanță nu au apreciat în mod suficient și obiectiv motivele de omitere a termenului de prescripție, și din contra, pornind de la o apreciere superficială a obiectului probațiunii, bazându-se pe indici formali și dând apreciere excesivă și nejustificată unor circumstanțe irelevante pricinii, instanțele au constatat în mod nejustificat ca fiind neîntemeiată încălcarea termenului de prescripție și, în consecință, au respins acțiunea ca fiind prescrisă.

Menționează că din materialele cauzei este evident faptul că omiterea termenului de prescripție nu a survenit ca urmare a unor inacțiuni deliberate din partea sa, ci din contra - se datorează în primul rând unor factori obiectivi de forță majoră, dar și unor circumstanțe care nu-i pot fi imputate.

Astfel, remarcă recurentul că instanțele nu au elucidat pe deplin circumstanța că în perioada 25 aprilie - 03 mai 2017 s-a aflat în concediu medical, iar termenul aflării în concediu medical suspendă curgerea termenului de prescripție.

De asemenea, instanțele nu au elucidat pe deplin circumstanța că la 15 mai 2017 a solicitat anularea ordinului nr. 39-p din 31 martie 2017 prin înaintarea unei cereri la Judecătoria Chișinău, sediul Central, însă aceasta nu a fost acceptată de către judecător la data de 15 iunie 2017 din motivul că depășește obiectul acțiunii care se examina deja la altă cerere a sa.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit recipisei anexate la materialele dosarului, recurentul a primit copia deciziei contestate la 15 decembrie 2017 (f.d. 149).

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, recursul înaintat la 12 februarie 2018 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat Oleg Potîrniche nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Oleg Potîrniche.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari